

Gespot David Cameron moet naar Papoea.

JANAN GANESH

David Cameron is naar verluidt te sceptisch - te veel Tory - om voor doctrines en ideologieën te vallen. Maar de Britse premier gelooft wel rotsvast in het 'doe-ietsisme'. Die oude geloofsbelijdenis zegt dat alles wat slecht is een interventie van de regering vraagt. Of er wel een werkbaar beleid mogelijk is, en of dat wel de taak van de overheid is, wordt ondergeschikt gemaakt aan de 'wil om iets te doen', een voluntarisme dat zichzelf rechtvaardigt. Dat instinct zette Cameron in een van de stomste toespraken uit zijn carrière aan tot het berispen van een retailer omdat die 'chocolade in plaats van echte sinaasappelen aan zijn kassa's uitstalde'.

Maar goed, dat was in 2006. Cameron was zijn weg nog aan het zoeken als partijleider van de Conservatieven. Maar zijn hang naar censuur heeft hij nooit laten varen. En dus, te midden de stijgende werkloosheid en het bloedbad dat Syrië is, wijdde hij eergisteren een hele speech aan internetporno. Sommige van zijn voorstellen zijn niet onzinnig. De goorste inhoud wettelijk verbieden, bijvoorbeeld. Maar de rest was een mengsel van het overbodige

(Google en gelijkaardige bedrijven zetten al een deel van hun knapste koppen in om illegale beelden te bannen en de toegang tot wettelijk toegelaten inhoud te beperken), het stompzinnige (elk gezin vragen of het wel porno wil ontvangen) en het ambiguë (wat telt als porno, en wie bepaalt dat?).

Sommige van zijn maatregelen gooien kinderporno - een verschrikking en een misdaad - op één hoop met porno in het algemeen. Nochtans hebben Cameron en andere parlementsleden in het verleden beslist dat laatste te blijven toelaten. Camerons maatregelen zullen voor nieuwe wetten en nieuwe bureaucratie zorgen, maar ze zullen weinig helpen tegen kinderporno, een gruwel die gedijt in zogenaamde peer-to-peernetwerken en andere schuilhoeken in cyberspace. De rode draad in Camerons demarche is dat de passie om het goede te doen belangrijker is dan goed beleid. Ministers bedoelen het goed, maar in Papoea-Nieuw-Guinea zijn er stammen die beter snappen hoe het internet werkt.

Deze opinie is gespot in Financial Times.

Minister Geens, neem het probleem Dexia ter harte.

PETER DEDECKER

Dexia is niet zomaar een bedrijf. Het is de tijdbom onder onze welvaart. Daar moet een minister dag en nacht mee bezig zijn. En er transparant en eerlijk over communiceren, met de burgers en het parlement.

Het verlies van Dexia ten gevolge van het faillissement van de Amerikaanse stad Detroit zou best meevallen en zeker geen 100 miljoen euro bedragen. Dat wist de ex-zakenadvocaat van een van de Dexia-aandeelhouders en huidig minister van Financiën Koen Geens (CD&V) eergisteren enigszins lichtzinnig te vertellen.

Opmerkelijk, want Dexia raamt de verliezen nu zelf op 110 miljoen euro. De 'bank' leende liefst 453 miljoen euro aan Detroit, waarvan een groot deel toen de stad al in serieuze moeilijkheden zat. Het is een perfecte illustratie van hoe de brave spaarbankjes BACOB en Gemeentekrediet vervelden tot een moloch die wereldwijde risicovolle avonturen niet schuwde. En die schulden mag de Belgische belastingbetaler nu ook afbetalen.

De restgroep torst een balans van 265 miljard euro, waarvan 14 procent zich in de Verenigde Staten bevindt. Er wordt steeds geschermd met de 'goede kwaliteit' van de activa: 86 procent is 'investment grade', slechts 14 procent is 'non-investment grade', een andere naam voor rommel. Bij Royal Park Investments, het vehikel dat in 2009 werd opgezet om onderdak te bieden aan een portefeuille toxische kredieten van Fortis Bank, bedraagt het percentage non-investment-grade-activa wel 78 procent, maar met een balans van amper 12 miljard euro is de hoeveelheid rommel bij Dexia nog altijd een drievoud van de rommel in de portefeuille van de voormalige 'bad bank' van Fortis.

Andere omstandigheden zitten evenmin goed. Denk maar aan de stijgende rente op Spaanse, Italiaanse en Belgische

staatsobligaties. Voor Dexia, met een gigantische portefeuille aan dergelijk papier als onderpand voor de swaps, is dat allesbehalve goed nieuws.

Maar vooral de manier waarop met het probleem wordt omgegaan, is hemeltogend. Geens stelt als bevoegd minister over niet meer informatie te beschikken en er ook niet over te willen beschikken. Dexia is immers een autonoom bedrijf en de ene aandeelhouder mag niet over meer informatie beschikken dan de andere.

Verwaarloosbaar

Maar Dexia is niet zomaar een bedrijf. Dexia is de tijdbom onder onze welvaart. Daar mag wel iets serieuzer mee worden omgegaan. Een minister moet daar dag en nacht mee bezig zijn. En laat ons een kat een kat noemen: het belang van de andere Dexia-aandeelhouders is vandaag zo verwaarloosbaar dat 'gelijke behandeling' niet opweegt tegen ons collectief belang als gemeenschap.

We hebben als gemeenschap al genoeg te verduren gekregen. Het Franse Rekenhof becijferde de kosten voor de Fransen op 6,6 miljard euro. Voor België liggen de verhoudingen nog slechter, maar de totale kostprijs mag blijkbaar niet worden berekend. Mijn ongeborene dochter torst nu al - net als elke andere Belg - een Dexia-schuld van minstens 600 euro, boven op de gigantische en toenemende staatschuld.

De 'gelijke behandeling' van de aandeelhouders weegt niet op tegen ons collectief belang als gemeenschap.

Het Franse Rekenhof achtte het onaanvaardbaar dat de verantwoordelijken voor dit debacle niet worden vervolgd. In België werden we door de regering-Di Rupo beperkt tot een parlementaire commissie van vijf maanden. Van een echte onderzoekscommissie, laat staan van de door de experts aanbevolen gerechtelijke procedure tegen de bestuurders, mag geen sprake zijn.

Laat dit dus nogmaals een oproep zijn. Een oproep aan minister Geens om dit probleem ter harte te nemen. Een oproep om naar Frans voorbeeld transparant en eerlijk te communiceren met de burgers en het parlement. En een oproep om diegenen die destijds onverantwoorde risico's namen in ruil voor lucratieve winsten, hun verantwoordelijkheid te laten nemen. Het kan toch niet dat net zij cashen, terwijl de gewone aandeelhouder zijn centen kwijt is en de belastingbetaler alleen maar betaalt.

Peter Dedecker
Kamerlid (N-VA)

De opinie van Zak

Wie sport belangrijk vindt, investeert in de basis

ZOMERREEKS DE DADAÏSTEN KAREL VAN EETVELT

Wat houdt opiniemakers en experts bezig buiten hun dagelijkse taak? Om dat te weten lieten we hen hun stokpaardje berijden. En schotelen we u hun 'dada' voor.

Mensen vragen vaak naar je passies. De mijne zijn al meer dan 25 jaar dezelfde: ondernemen, economie, politiek en sport. Die laatste dada is ongetwijfeld de oudste. Zo was onze tuin in 1976 en 1980 het strijdtoneel voor 'onze' Olympische Spelen. Met buurjongens als tegenstander snelde ik als Ivo Van Damme naar de eindstreep op de 800 meter. Tijdens het WK in 1978 werden we Kempes of Rensenbrink - van de Rode Duivels was toen amper sprake. En nog vroeger interviewde buurjongen Johan - alias Fred De Bruyne - me in geel T-shirt als Eddy Merckx.

Sport is voor mij een zalige ontspanning tussen de sociaal-economische en politieke discussies door. Actief, vaak op de fiets, maar ook als toeschouwer in voetbalstadia, een olympisch stadion of langs Tour-wegen. Soms door me zoals nu te wagen aan enkele ideeën over het sportbeleid in Vlaanderen en België.

Panem et Circences, brood en spelen. Al in de oudheid verbonden de Grieken en de Romeinen politiek en economie met sport. Vandaag doen ook grootmachten Amerika, China en de ons omringende landen dat. Bij ons gebeurt dat niet of veel te weinig, met de regionale versnippering als slecht alibi. Vindt een overheid sport

belangrijk, dan investeert ze in de basis. Alleen zo haal je excellentie op wereldniveau.

Ik zie twee sleutelbegrippen: vorming en infrastructuur. Beide zijn op sportvlak voor verbetering vatbaar. Uiteraard getuigen de topsportscholen van de geboekte vooruitgang. Maar het onderwijs behandelt sport of beweging stiefmoederlijk.

Veel pleintjes of veldjes om vrij te sporten rusten ons niet meer.

Geen dagelijks uurtje beweging, geen systeem dat namiddagsport structureel toelaat. Het onderwijs focust vrijwel uitsluitend op de versterking van de grijze massa. Ook belangrijk natuurlijk, begrijp me niet verkeerd. Ach, we moeten niet alles verwachten van het onderwijs, maar een basis is het minste. En daartoe is een portie goede wil, visie en volharding nodig.

Daarnaast moeten we ook de kans op naschools bewegen of sporten maximaliseren. Kon ik 35 jaar geleden nog met vrienden ongestoord tegen een balletje trappen op talrijke pleintjes, grasvelden of op straat, dan is dat vandaag minder vanzelfsprekend. Zeker in de

sterk verstedelijkte delen van Vlaanderen.

Eenzelfde verhaal bij de sportinfrastructuur. De jaren zeventig en tachtig, toen Vlaanderen structureel in zwembaden of sport- en recreatieparken investeerde, liggen ver achter ons. Vandaag zwemmen of sporten we nog in hetzelfde zwembad of centrum van veertig jaar geleden. Toen hypermodern, nu vaak verouderd en versleten. En veel pleintjes of veldjes om vrij te sporten rusten ons niet meer. Talloze lokale besturen staan voor een inhaalbeweging. Een serieuze uitdaging is niet eenvoudig in budgettaire krappe tijden. Maar elke keuze die je bevolking fitter en gezonder maakt en haar met anderen in contact brengt, is noch economisch noch sociaal fout.

Mogelijk nog erger vergaat het de infrastructuur voor topsport. Elke poging om grotere budgetten in te zetten op vernieuwing wordt links of rechts geboycot. Denk maar aan de verfraaiing van de voetbalstadia. Of de privésector die maar niet bij die investeringen betrokken geraakt, ondanks het mogelijke potentieel daar. Evenmin slagen we in een globale visie op de vernieuwing van de sportinfrastructuur. In België speelt daarenboven de afstemming tussen de gemeenschappen mee. Willen we zoals vier decennia terug duurzame resultaten boeken, dan moeten volgende re-

geringen sportinfrastructuur als budgettaire prioriteit beschouwen.

Het is een kwestie van kiezen. Voor de bouw van overdekte wielerspistes bijvoorbeeld, niet slecht in een wielerland als België. Of voor multifunctionele topsportcentra, met olympische zwembaden en moderne overdekte sporthallen voor diverse sporten. Voor begeleidingscentra om de betere sporters gezond en wetenschappelijk verantwoord te begeleiden, te trainen en te coachen.

Waarom niet investeren in een volwaardig hockeycentrum, de nieuwe nationale sport? Of, waarom niet, in een overdekte schaatsbaan nu we een Belgisch uithangbord hebben in die 'Hollandse' sport? En uiteraard in een multifunctioneel nationaal (voetbal- en atletiek)stadion. Daarvoor is overleg nodig en moeten alle gemeenschappen in dezelfde richting kijken. Maar laat overleg nu net een sport zijn waarin we uitblinken, al zit het 'sociaal overleg' vandaag in een stevige dip.

Karel Van Eetvelt
Gedelegeerd bestuurder van de ondernemersorganisatie Unizo.

Morgen: Rik Van Cauwelaert over bibliofilie.